

Може би нѣкога да бждемъ нуждни и полезни единъ на други.“

Князь Куракинъ, който билъ руски посланикъ въ Холландия, пхтувалъ отъ Хогъ до Парижъ заедно съ царя, той много често служилъ на мѣсто проводчикъ. Петъръ слушалъ, че въ Сентъ-Сиръ, не далечъ отъ Версайлъ, съществувало славно едно заведение, направено отъ госпожа Ментенонъ, нѣкогашната любовница на Лудовика XIV; туй учреждение служило за обдържка на нѣколко благородни дѣвици и за убѣжище на самата госпожа Ментенонъ. Монарха поискалъ да споходи и туй учреждение.

Единствено за туй, той пратилъ да извѣстятъ на госпожа Ментенонъ; благородната Францозойка обаче върнала въ отвѣтъ, че неговото посѣщение щѣло да бжде за нея голѣма честь ако тя сама била въ добро разположение и че положението ѝ запрещава да го приеме.

— „Туй е нищо,“ казалъ царя, „азъ не искамъ да ѝ причиня безспокойствие, искамъ просто да я вида и да ѝ изявж почитанието си; тя е много заслужила на краля и на господарството му; нейнитѣ добрини са безъ брой.“

И дѣйствително царя Петъръ тозъ сѣщия день отишалъ да посѣти госпожа Ментенонъ. Той я заварилъ въ постеля, завѣситѣ на която били спуснати, открилъ ги тихо, привѣтствувалъ болната съ единъ най-дружеский начинъ, сѣдналъ край постелята ѝ, просилъ извинение ако ѝ причинява нѣкое безспокойствие и казалъ ѝ, че е любопитенъ да споходи всичкитѣ достозаблѣжителни работи въ Парижъ и Версайлъ. Монарха невдигалъ очи отъ лицето ѝ, и най-послѣ я попиталъ каква ѝ е болестъта.

— Старость, отговорила тя съ нискъ гласъ.